

FLAVIUS BUNOIU - DOR DE DUCA

Intr-o buna zi, aveam ce face dar nu aveam chef. Nu aveam chef de lucrurile care se impuneau a fi facute asa ca imi pierdeam vremea cu lucrurile care nu aveau niciun sens, la momentul acela. Adica citeam bloguri. Asa am ajuns sa citesc despre viata tihnita a unui tip din Bucuresti care, exasperat de convietuirea cu cateva milioane de romani (printre care, evident, ma aflu si eu), a plecat sa isi bronzeze carapacea umana taman unde si-a intarcat Lucifer pruncii: in Thailanda. Tipul si –a luat “un an sabatic”. Adica, pe limba noastra, a spus adio crizei, Romaniei, sefului, si-a inchiriat casa, si-a vandut masina si s-a decis sa nu faca absolut nimic timp de un an. Si cum, in Romania, nu poti nici macar sa stai degeaba fara ca un prost sa se impiedice de tine, omul s-a decis sa stea degeaba hat departe, pe o insula exotica.

Dupa ce am citit chestia asta m-am lasat pe spate in scaun, am inchis ochii, mi-am incrucisat degetele pe piept (nu chiar in genul - ipostaza rece si definitiva) si am zis, in sinea mea, “bravo, ma”!! Am adaugat la chestia asta putina invidie si putina revolta proletara (dupa gustul neamului nostru pacatos) si am inceput sa fabulez, cu ochii deschisi, la felul in care m-as duce si eu la capatul lumii, poate chiar si mai departe decat bucuresteanul fugitiv. Nu de tot (spre dezamagirea unora) ci doar asa, in plimbare prelungita, pret de vreo 360 de zile cat se poate de lungi (cu tot cu noptile aferente). Cat sa iau o gura de alt aer inmiresmat cu o alta realitate si cu o doza cat mai mare de normalitate. Cat sa capat o alta perspectiva asupra vietii si asupra rostului ei. Cat sa las problemele in urma si sa le vad de la departare, de la o foarte mare departare. In felul acesta, cine stie, poate le vad altfel si poate le gasesc si vreo rezolvare. Nu de alta dar simt ca ma zbat in mocirla cotidiana mai rau decat o musca in plasa lipicioasa a unui paianjen. Sunt satul de hiene care balesc la usa biroului meu, de cucuvele care imi bantuie noptile, de guzgani care imi rod cheful de viata, de rechini care ma vaneaza si de vulpi care ma sapa. Nu ati inteles descrierea aceasta? Poate o inteleti pe urmatoarea caci sigur i-ati intalnit si voi pe cei descrii: mojicii cu Q7 sau X6 ce “se urca” pe tine in trafic, semidoctii care iti dau lectii de moralitate si deontologie, oligofrenii ajunsi in functii publice, mitocanii de care te izbesti la film, imbecilii care ti se amesteca in treburi si iti incurca viata si, plutind detasat deasupra tuturor, regele neincoronat, demiurgul, maestrul zen, sensei-ul mizeriei umane, el…interlopul/hotul/wannabe roman, aceasta veritabila “talpa a iadului” inlantuita in aur de 24 de karate (mai nou si platina) ce raspandeste nu miros de pucioasa ci de parfum scump si ce isi ogliindeste fata in pantofi de lac, la fel de scumpi. Il recunosti usor dupa tricoul mai mic cu doua numere care e atat de intins pe el incat tipa din toate cusaturile, dupa mersul parca afectat de o paralizie usoara a centrilor motori, dupa burta dezgustatoare care il impinge, incet dar sigur, spre o hernie de disc si dupa tipetele stridente si gestică extrem de elaborata.

Si, ca si cand asta nu ar fi de ajuns, traim intr-o tara plina de bingomani, de privitori la OTV, de fetite siliconate, botoxate si colagenate, de ghicitoare in laptop si de prostituate fruntase in intregerile pe ramura si pe raion. Traim in tara in care decide prostia si in care admiram megalomania becaliana, suntem reprezentati de ebe si vadimi si avem asfalt cu termen de garantie mai mic decat salamul de Sibiu. Tara meniului-pensiune si a Loganului tuning, tara cu cate 2 plasme si lcd-uri pe cap de locuitor dar fara autostrazi. Si as putea sa o tin asa pana as umple un top de hartie dar ce folos? Stim cu totii ce hram purtam si ce pacate ducem in spate, nu?

Bravo, frate, pentru ca ai scapat, cel putin pentru o vreme, de toate acestea! Bravo pentru ca ai avut puterea sa spui “stop” si “de la capat”. Asa i-as spune bucuresteanului care sta acum pe o plaja cu nisip fin si cu palmieri extrem de verzi. Bine, i-as spune asta daca as merge in acelasi loc dar, cum o sa ajung eu acolo atunci cand isi va termina Becali doctoratul in filozofie, nu prea cred ca o sa ii spun prea curand ce cred eu despre aventura asta. Dar am un dor de duca….hmmmm!!